

[Finansministeren.]

bliver ved det Distrikt, hvor de er udnævnt. Forskellen mellem Embederne af 1. og af 2. Grad er i det hele ikke saa afgørende, at der er tilstrækkelig Motivering for den foreslaaede Afstand mellem Lønningsklasserne. Jeg har derfor foreslaaet, at Slutlønnen for Skovridere af 2. Grad forhøjes med et Alderstillæg til 8 100 Kr. Da de paagældende gennemgaaende er ret unge ved deres Udnævnelse, finder jeg den hidtidige Begyndelsesløn 6 300 Kr. passende, hvorfor jeg har foreslaaet Lønningsrammen ændret til: 6 300—8 100 Kr.

Endvidere skal jeg nævne, at jeg i Overensstemmelse med Henvendelse fra Undervisningsministeriet og Landbrugsmministeriet har foreslaaet, at 4 Docenturer ved Københavns Universitet, 2 ved Danmarks tekniske Højskole og 1 ved Landbohøjskolen omdannes til Professorater.

Endelig skal jeg omtale, at jeg har foreslaaet, at de 3 Stillinger som Afdelingschefer i Handelsministeriet, der er oprettet med Hjemmel i Tekstanmærkning paa Finansloven, omdannes til faste Tjenestemandstillinger, idet det maa antages, at der vedvarende vil være Anvendelse for disse Stillinger.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Alfred Kristensen: Som den højtærede Finansminister alt har nævnt, hviler det foreliggende Lovforslag paa den Betænkning, der er afgivet af den Lønningskommission, som blev nedsat i 1943, en Kommission, der har udført et overordentlig stort og intensivt Arbejde, før den naaede til et Resultat. Dens Opgave var for saa vidt bunden, som Kommissionen skulde forsøge at forlige forskellige Synspunkter om de specielle Spørgsmaal, den blev sat til at behandle. I dette Tilfælde tror jeg nok, at det, den skulde forlige, var det mindst mulige, som Statstjenestemændene kunde antages at ville nøjes med efter den Udvikling, der er sket, siden den sidste Lønningslov i sin Tid, i 1931, blev vedtaget, med det, som man regnede med, Administrationen vilde gaa med til, affasset tillige efter det Antal Millioner, der kunde stilles til Raadighed for en saadan Forbedring. Naar vi nu ser, at der foreligger et Forslag, som i det store og hele er tiltraadt, i hvert Fald i Principperne, ikke blot af de store forhandlingsberettigede Tjenestemandorganisationers Repræsentanter og af Administrationen og den højtærede Finansminister, der jo har

det første og største Ansvar for Pengene, men som ogsaa er tiltraadt af Politikerne, der har deltaget i Kommissionens Arbejde, maa man vel sige, at Arbejdet i Kommissionen er lykkedes paa en forholdsvis god Maade. Dette skyldes selvfølgelig ikke mindst, at Kommissionens Formand, forhenværende Finansminister Kofoed, har udført et særdeles fortjenstfuldt Arbejde, et Arbejde, som har hans overmaade store Indsigt paa disse Omraader til Forudsætning.

Lønningskommissionen har jo arbejdet siden 1943. Den har arbejdet under tre Finansministre, og den arbejdede ogsaa i den illegale Periode. Paa hvilket Tidspunkt Arbejdet har været mest intensivt, skal jeg lade være usagt, men selvfølgelig har det hele Tiden været præget af, at man skulde prøve at naa et saadant Resultat, at det kunde forelægges snarest muligt efter Besættelsestidens Ophør, idet man regnede med, at man paa dette Tidspunkt i nogen Grad kunde overse, hvilke økonomiske Vilkaar Landet fremtidig vilde faa at leve under, og tilpasse Tjenestemændenes Løn derefter. Da det faktisk er saadan, at alle dette Lands Organisationer og Erhverv før eller senere kommer i Forbindelse med Tjenestemændene og disse saaledes er Samfundets Formidlere, dets Tjenere, maa der bydes dem saadanne Vilkaar, at de føler sig tilfreds med Arbejdet. Dette Motiv har ogsaa i høj Grad været raadende i Kommissionens Arbejde og har givet sig Udtryk i det foreliggende Lovforslag.

Lovforslaget afviger ikke i Principperne fra de tidligere Lønningslove af 1919 og 1931. Der er dog foretaget ganske betydelige Forbedringer og Ændringer, men selve Rammen, selve Bygningen er den samme, den indeholder det samme Antal Værelser som tidligere, og en stor Del af Tjenestemændene er vedblivende henvist til at bo paa samme Sted. Der er dog foretaget en betydelig Hovedreparation af selve Bygningen, saa at man nu regner med, at den kan være tidsvarende i en Aarrække igen. Det er for øvrigt min Opfattelse, at det vil være den sidste Hovedreparation, der vil blive foretaget af selve Huset. Naar man til sin Tid igen skal arbejde med dette Spørgsmaal, tror jeg, at man vil faa forelagt saa stærke Ønsker om virkelig principielle Ændringer, at man maa forudse en hel ny Bygningens Opførelse.

Den Velvilje, som jeg synes giver sig til Kende i det foreliggende Lovforslag, er i betydelig Grad opsparet igennem Besættelsestiden, hvor vi ogsaa her i Rigsdagen Gang efter Gang maatte vedtage Love,